

Η ΠΡΟΟΔΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

Συνδρομή προπληρωτέα
 Ἐτησίᾳ δρ. 7
 ἑξαμηνία » 4
 τριμηνία » 2 50

Ἐπεύθυνος Συντάκτης ἐκδότης
 Γρηγόριος Νικολάου
 Ἐκδιδόμενη κατὰ
 Κυριακὴν

Πᾶσα διατριβὴ ἐνυ-
 πόγραφος γίνεσθαι δεκτὴ
 Τὰ χειρόγραφα δὲν
 ἀποδίδονται.

Τὸ ἐνταῦθα Ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων ἀναλαμβάνει παραγγελίας οἰουδήποτε πράγματος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν ἀντὶ μικρᾶς προμηθείας.

Οὐδὲν οἱ Νόμοι ἀνευ ἠθικοποιήσεως.

Οἱ γέροντες ἐκεῖνοι οἱ λευκοπώγωνες, οἱ ἐπὶ θρόνου δόξης καθήμενοι, οἱ βωβοὶ πρὸς πάντα ἔπαινον πρὸς πάντα λόγον σείουσι τὴν κεφαλὴν ἀπελπιστικῶς λέγοντες ἐνθυμούμεθα ἐποχὰς χιλιάδας ἐτῶν ἀπεχούσας ἤδη, καθ' ἃς καίτοι δὲν εἶχομεν φθάσει εἰς τὸ τέλειον τῆς ὑπάρξεώς μας, εἶχομεν ἀμέρι στον σεβασμὸν παρ' ἐκείνων, οἵτινες κοινῇ γνώμῃ μᾶς ἐδέχθησαν ὡς τοιούτους. Ἐνθυμούμεθα μάλιστα ὅτι οἱ μέγα δυνάμενοι πρόγονοι ὑμῶν ἄλλοτε ὑπέιχοντες εἰς τὴν φωνὴν μας ἐθυσίασαν καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν των. Ἐνθυμούμεθα ἐπίσης, ὅτι ὁ ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος πρόγονος ὑμῶν Σωκράτης, ὅταν λίαν πρῶτ' ὁ μαθητὴς του Κρίτων μετέβη εἰς τὸ δεσμοκτήριόν του καὶ δεκατίσας τοὺς φυλάσσοντας αὐτοῦ προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν διδάσκαλόν του νὰ δραπετεύσῃ εἰς ἄλλας ἐπικρατείας, ἵνα σωθῇ ἀπὸ τῆς εἰς θάνατον καταδίκης καὶ τῆς ὑποχρέσεως νὰ πῆν τὸ κώνειον εἶπε. «Καὶ ἂν ὁ Κρίτων εἰς ἄλλα μέρη ἢ ἐπικρατείας μεταβῶμεν, τί θὰ εἴπωσιν εἰς ἡμᾶς ἐκεῖ οἱ Νόμοι; Θὰ εἴπωσιν βέβαια, ὅτι εἴμεθα ἄτιμοι, ἀσυνειδήτοι, ἀνήθικοι καὶ ἀνάξιοι νὰ ζήσωμεν εἰς τὴν νεαν, ἣν ἐξελέξαμεν ἐπικρατεῖαν! Καὶ λοιπόν!

Πρέπει νὰ σεβασθῶμεν τοὺς Νόμους τῆς Πατρίδος μας, μὲ θυσίαν τῆς ὑπάρξεώς μας».

Καὶ λοιπόν. Ὁ πρόδρομος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Σωκράτης ἐπιπτε θῆμα σεβόμενος τοὺς Νόμους τῆς Πατρίδος του, πῶν τὸ κώνειον, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ σωθῇ, ἔχων ὄλας τὰς εὐκολίας φεύγων εἰς ξένην Ἐπικρατεῖαν.

Πταίουσιν οἱ Νόμοι ἄρα σήμερον, διότι δὲν εὐδαιμονοῦμεν, διότι δὲν εὐτυχοῦμεν; Πταίουσιν διότι δὲν ἐφαρμόζονται καίτοι τελειότεροι; Ὅχι! Ὅχι! μυριάκις ὄχι!

Ὅταν ὁ τελῶνης, ὅστις θὰ ἐφαρμώσῃ αὐτὸν τὸν Νόμον, συνεννοῆται μετὰ τοῦ ἐμπόρου εἰς ὃν θὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ Νόμος, νὰ τὸν καταδολεψθῶσιν, καὶ ἀντὶ τῆς κλίμακος δεῖνα, τὰ ἐμπορεύματα ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὴν κλίμακα τάδε, εἰς ἣν ὁ ἐπιβεβλημένος φόρος εἶνε μικρότερος, ὁ παλαιὸς Γέρων Νόμος δολιευόμενος, κύπτει κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ δάκρυ ἀφίησιν οὐδετερῶν τὴν ἀτυχῆ Πατρίδα του.

Ὅταν ὁ καπνεργοσασιάρχης σκυροῦμενος μετὰ τοῦ καπνεμπόρου, ἀντὶ νὰ εἰσπράξῃ ὀκτάδραχμον κατ' ὀκτὰν φόρον, διδῆ καπνὸν πρὸς κοπὴν εἰς τοὺς ἐργάτας, χωρὶς οὐδὲ τέλος νὰ εἰσπράξῃ, ὁ βωβὸς Νόμος οὐδὲν δύναται.

Καὶ ὅταν ὁ ἰατρός τοῦ κρατοῦ ὑπέιχων εἰς παρακλήσεις καὶ πιέσεις τῆς πολιτικῆς τὸν Λυγκέα, δύναται πιστοποιῶν ἐπιστῆμως νὰ παραστήσῃ ὡς πάσχοντα ἀπὸ τραχώματα, ἵ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

να εξαιρεθῆ καὶ μὴ ὑπηρετήσῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ Στρατοῦ, τί δύναται ὁ Νόμος;

Καὶ πρὸ πάντων, ὅταν ὁ Δικαστὴς, τὸ γνήσιον τοῦ Νόμου τέκνον, δὲν περιορίζεται εἰς ὅσα ὁ πατήρ του παραγγέλλει καὶ διατάσσει ἀλλ' οἷονεὶ ὑπεσέρχεται εἰς θέσιν Πατρὸς καὶ νομοθετῶν αὐτὸ νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰ νομοθετημένα, τί νὰ Σοὶ εἴπωσι τότε οἱ βωβοὶ γονεῖς τοῦ Νόμου;

Εἰς οἷονδῆποτε δὲ σημεῖον τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Κράτους ἂν ρίψωμεν ἐν βλέμμα τὰ αὐτὰ θὰ ἀκούσωμεν παρὰ τοῦ Νόμου παράπονα. «ὅτι εἴμεθα ἀνάξιοι ἀπόγονοι εὐκλεῶν προγόνων».

Δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ παραπονώμεθα διατι εἰς τὰ εὐνομούμενα Κράτη, καὶ ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ κεῖται ἡ εὐδαιμονία καὶ τάξις καὶ ἡ εὐτυχία.

Ἐκεῖ βασιλεύουσιν οἱ Νόμοι καὶ τὸ καθῆκον τῆς ἐφαρμογῆς τούτων.

Ἐδῶ τὸ συμφέρον ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἐγγύς ἢ ἀπώτερον.

Ἐκεῖ ἡ καλὴ θέλησις καὶ ἡ συμπλήρωσις ἀπὸ χρηστοῦ συνειδότος τῶν Νόμων κατὰ πᾶσαν ἑλλειψιν αὐτῶν ἢ συμπλήρωσις ἢ κοινὴ συνειδήσις ἐκ πεποιθήσεως καὶ ἀπὸ ἀρχῆν ὡς Νόμον δέχεται.

Ἐδῶ ἡ διαστροφή καὶ τῶν σαρεστέρων διατάξεων αὐτοῦ καὶ στρέβλωσις κατὰ τὸ οἰκεῖον ἐκάστοτε συμφέρον διὰ δικολαβικῶν ἐπιχειρημάτων.

Δὲν εἶνε λοιπὸν οἱ Νόμοι οἱ πταίοντες, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ πταίομεν, διότι δὲν ἠθικοποιήθημεν εἰσέτι, δὲν εἴμεθα ἀκόμη Ἀγγλοσάξωνες. Ἄνευ δὲ ἠθικοποιήσεως ἡμῶν οὐδὲν οἱ Νόμοι δυνήσονται.

* *

Ὁ πολιτικὸς λέβης

Μετὰ τὸν ἐκλογικὸν σάλον ἐν ἀληθεὶ λέβητι κεῖται ἡ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος· τὸ ἔθνος κληθὲν διὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ νὰ περισυλλέξῃ τὰ ῥάκη ἐκ τοῦ ὄνειδους καὶ διὰ σώφρονος ποικιτικῆς βιβίσης, ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν τε ἠλικὴν καὶ ὑλικὴν αὐτοῦ εὐμερίαν, εἰσέτι δὲν δρᾷ ἀλλ' ἄφρωνον ἐκ φανατικοῦ φατριασμοῦ σπεύδει καθ' ὁμάδας κόμματος νὰ ἀρπάσῃ τὴν ἀρχὴν, πρὸς ἣν καὶ μόνον βλέπει. Ἡ ὑψηλὴ σημασία τῆς διεξαχθείσης ἐκλογικῆς πάλης οὐδὲν ἀπέδωκεν εἰσέτι οὔτε

γενναῖον, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀσθενὲς πρὸς βελτίωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων. Καὶ ἐπὶ τινὰς μὲν ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἕκαστος ἡγέτης κόμματος διεκδικῶν τὸ τῆς Ἀρχῆς σκήπτρον ἠρίθμει τὰς βουλευτικὰς αὐτοῦ ψήφους, ἀς δηλῶν διὰ τοῦ τῆς πρωψουούσης τύπου προὔκαλει τὴν δίκην ὀρνέων εἰσβολὴν τῶν τοῦ εἰρημένου τύπου ὑπαλλήλων πρὸς πολιτικὴν καλουμένην ἐπίδρασιν. Ἀλλὰ νῦν σιγῇ ἄκρα καὶ ἀνεξίγητος ἐπικρατεῖ καὶ ἄγνωστον εἶνε τί θὰ ἐξαχθῆ ἐκ τῆς πολιτικῆς ταύτης καὶ μετεώρου παραζάλης. Ὅθεν δικαίως νῦν τὰς τῶν Ἀθηνῶν ἐφημερίδας ἀπασχολεῖ ὅτε μὲν τὸ ὑδραυλικὸν ζήτημα, ὅτε δὲ τὸ ἀδιάθετον περίσσευμα τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου ἑθνικοῦ εὐεργέτου Συγγροῦ καὶ αἱ καταχρήσεις τῆς Μονῆς Πεντέλης· ἐπέστη ἤδη ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εὐελπιστῶν μετὰ θάρρους καὶ ἀμέσως ἀνενίξει πρὸς τὸν Βασιλέα ἀναμένων παρ' αὐτοῦ καὶ μόνου τὴν ἀληθῆ διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων. Ἡ νόσος τοῦ ἔθνους ἀπαιτεῖ πατρικὴν καὶ γενναίαν περιθαλψιν διὰ διοικήσεως, ἢ ἀγρῦπνος φύλαξ τέτακται τὸ Στέμμα, πρὸς ὃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει ἄπειρον μετ' ἀπάτου εὐλαβείας τὴν ἐμπιστοσύνην.

* *

Ἀρτηνὰ νέα τοῦ περιοδεύοντος ἀνταποκριτοῦ τῆς «Προόδου».

Καθ' ἃς ἔχομεν ἀσφαλεῖς πληροφορίας τὴν θέσιν τοῦ Δημάρχου Ἀρτης θὰ διαφιλονικῶσιν οἱ κ. κ.

1) Ἀντωνίος Γαρουφαλῆς δικηγόρος καὶ ἀδελφὸς τοῦ πρώην δημάρχου ἤδη δὲ βουλευτοῦ κ. Ε. Γαρουφαλῆ.

2) Σπυρίδων Γκίνος ἔμπορος κμιώτατος καὶ ἐνθερμος προστάτης τοῦ ἐνιαυθοῦ συλλόγου ὁ «Σκουφᾶς».

3) Γεώργιος Τσοῦτσουνας ἰατρός.

4) Σ. Βαρζέλης.

5) Παναγ. Μητρογιάννης δικηγόρος.

6) Χρῆστος Ντούγιας ἰατρός.

7) Γρ. Πίσπιρις κτηματικός.

Ἡ θραυσθεῖσα κιθάρα

Ἐν τινι χωρίῳ τῆς Ἰταλίας ὑπῆρχε μικρὰ τις οἰκία, ἐν ἣ κατώκει ὀρφανὴ τις κόρη Φλωρεντίνη καλουμένη. Αὕτη δ' ἦτο μνηστὴ χωρικοῦ τινος καλουμένου Ἐρνέστου, ὅστις εἰργάζετο ἐν ἐπαύλει ἀπεχούση 14 λεύγας τοῦ χωρίου καὶ ἤρχετο διε τοῦ μηνός, ὅπως βλέπη τὴν προσφιλεστάτην αὐτῷ Φλωρεντίνην καὶ δι' ἀτμῶν χαιρετίζῃ αὐτήν. Ἡμέραν τινὰ συνδιαλεγόμενος πρὸς αὐτήν ἐπὶ μακρὸν διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς μελαγχολίαν προερχομένην ἐξ ἐνδομύχου ἄλγους. Ὅθεν ἐπροερχομένην ἐξ ἐνδομύχου ἄλγους. Ὅθεν ἐρωτᾷ αὐτήν τί ἔχεις προσφιλεστάτη; Ἀδιαθετῶ εἶπεν αὕτη ἐκ κεφαλαλγίας, ἀλλὰ μὴ φοβοῦ, ἀλλ' ἀταράχως ἀπελθε εἰς τὴν ἐργασίαν σου· καὶ ὁ Ἐρνέστος περιπτυσσόμενος αὐτὴν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαυλιν. Μετὰ δέκα ἡμέρας βαθεὸς ὄρθρου κατῆλθε καὶ μετὰ σπουδῆς προσέδραμε νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν Φλωρεντίνην τὸ σύνηδες ἄσμα. Ἀλλ' ἦτο ἡ τετάρτη τῆς πρώτης ὥρᾳ, ὅτε ὑπὸ τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς τοῦ θεοῦ καὶ ὡς πρόδρομος τῶν εὐλάων πτηνῶν τοῦ οὐρανοῦ λαβὼν τὴν κιθάραν ἤρξατο ὑπὸ τὸν ἦχον αὐτῆς νὰ ψάλλῃ ἄσματα ἀντίδοτα τῆς μελαγχολίας καὶ οὐράνιον πῦρ ἔρωτος πνέοντα. Αἶρνης ὁμως ἀκούει λυπηρὰν καὶ βαρεῖαν φωνὴν καλοῦσαν μετ' ἐπιπλήξεως νὰ ἡσυχάσῃ ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως. Ἐρνέστε, Ἐρνέστε, παιδί μου, τί πράττεις; Ἄδω ἀπεκρίθη οὗτος τὸ ἐγερετήριον ἄσμα εἰς τὴν φιλότιμν μου Φλωρεντίνην ὡς συνήθως. Ἀλλὰ τέκνον μου, λέγει ὁ ἱερεὺς, αὕτη πρὸ δέκα ὥρων ἔχει ἐνταφιασθῆ ἐκεῖ ὑπὸ τὰς μελαίνας νεκρῆς ταινίας καὶ περὶ τούτου ἀνάβηθι εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως πεισθῆ; καὶ διὰ τῶν δακρῶν ἀνακουφίσης τὸν ἐπικείμενον βαρὺν βράχον τῆς θλίψεως. Τρέχει ὁ Ἐρνέστος, θραβεῖ τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φλωρεντίνης. ἀλλὰ τί ἐπέπρωτο νὰ ἴδῃ ὁ δυστυχῆς! Ἐπὶ τοῦ πατώματος ὀλίγα μόνον ἄνθη ξηρὰ, λείψανα ἀπελθούσης τιμαλφοῦς ὑπάρξεως! Ὡς παράφρων ἐγκαταλείπει τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο δωμάτιον καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ νεκροταφεῖον ἐνθα ἐντρομος καὶ διακεκομμένη τῇ φωνῇ ἐρωτᾷ τὸν νεκροχαρῆ φύλακα τοῦ νεκροταφεῖου, ποῦ εἶνε ἡ Φλωρεντίνη! Ἀκολούθησόν με, εἶπεν, οὗτος, καὶ μετὰ δέκα βήματα ἔστη καὶ δείξας εἰς αὐτὸν ἀπικθῶς τὸ μνήμα ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ Ἐρνέστος ἀνέγνω ἐπὶ ξυλίνου μέλανος σταυροῦ «ἐνθάδε κεῖται Φλωρεντίνη ἐτῶν 19 ἀπέβισε τῇ 21 Μαΐου 1809»

8) Δημ. Οἰκονόμου κτηματικός.

9) Θεοχάρης Μπόρος »

10) Ἰωάννης Ζάρας ἔμπορος

11) Νικόλαος Παππαγιαννάκης

Πάντες οὔτοι, ἀριθμὸς ἰκανός, εἶνε ἄνδρες ἐντιμότεροι ποθοῦντες τὴν ἐξουσίαν μόνον καὶ μόνον ὅπως πράξωσι τι καλὸν πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα

— Καὶ ἐν Ἀρτῇ ἀνεφάνη πρὸ ἐβδομάδος ἡ ἐπάρατος νόσος εὐφλογία, ἣς ἀριθμοῦνται 4 κρούσματα, ὧν τὰ δύο εἶνε θανατηφόρα.

— Ὁ ἐν Ἀρτῇ διαμένων πρόξενος τῆς Τουρκίας τουρκαλβανὸς Ῥεζούλ ἐφένδης κατ' αἰτησίαν του μετατίθεται εἰς Τρίκαλα τῆς Θεσσαλίας. Αἰτία τῆς μεταθέσεως ταύτης λέγεται ἡ ψυχρότης ἢ ἐπελθούσα κατὰ τὰς ἀποκείω μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως.

— Μεγίστη στασιμότης τοῦ ἐμπορίου ἐπικρατεῖ καὶ ἐν Ἀρτῇ οὔσα ἀποτέλεσμα τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν πολέμου, πανταχόθεν μεμψυμοιρίαι πολλαὶ ἂν καὶ τὸ κρέας ἐκεῖ τὸ ἀρνίον κατ' ὁκᾶν τιμᾶται πρὸς 60 — 70 λεπτά.

— Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἀρτης οἱ Τούρκοι ἐργάζονται δραστηρίως ἐπισκευάζοντες τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν πρὸ τῆς γεφύρας κατασκευάζεται στρατωνίσκος εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ ὁποῦ προέκειται νὰ ἰδρυθῆ πύργος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ θὰ μὲνῃ ὁ σκοπός, ὅπως παρατηρῆ ἀφ' ὑψηλοῦ τοιοῦτους πύργους θέλουσι κατασκευάσῃ εἰς τὰ χωρία Τζαπραλῆ, Νεοχώριον. εἰς θέσιν Κουκουναρῆ καὶ εἰς Πλάκαν ἅπανα δὲ ἡ ἐργασία γίγνεται τῇ ἐπιβλέψει λοχαγοῦ τοῦ μηχανικοῦ.

— Τὸ ἐξῆς περίεργον διεδόθη ἐν Ἀρτῇ κατ' αὐτὰς, καθ' ἃς οἱ Ἰσραηλίται ἐορτάζουσι τὸ Πάσχα. Ἰσραηλίτης τις ὠνεῖρεῦθη ἄνθρωπον παρουσιασθέντα ἐνώπιόν του καὶ προτρέποντα αὐτὸν, ὅπως ἀποβάλωσι ὅλα τὰ διὰ τὸ Πάσχα παρασκευασθέντα φαγητὰ, ἐπειδὴ αἱ μάχαιραι, δι' ὧν ἐσφάγησαν τὰ πρόβατα ἦσαν μεμολυσμένα. Οὗτος δὲ παρουσιασθεὶς εἰς τὴν Συναγωγὴν ἀνήγγειλε ταῦτα εἰς τοὺς λοιποὺς Ἰσραηλίτας, οἵτις ἐλάβοντες τὸ τοιοῦτον ὡς θεῖαν προτροπὴν δὲν πρῶγουσι ἐκ τῶν παρασκευασθέντων φαγητῶν ἀλλὰ διάγουσι τὸ Πάσχα μετ' αὐγᾶ καὶ σκοροδα.

καὶ γονυπετήσας ὁ δυσυχῆς πρὸ τοῦ σταυροῦ ἤρξατο νὰ προσεύχηται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς προσφιλεστάτης τοῦ Φλωρεντίνης καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς λαβὼν τὴν κιθάραν λέγει: «ἀκουσον, Φλωρεντίνη, διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ τελευταῖόν μου ἄσμα». καὶ ἤρχισε νὰ ἀῖδη περιπαθῶς. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ ἄσματος θραύει τὴν κιθάραν ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ ἐξαγαγὼν τεραστίαν μάχαιραν ἐκ τοῦ κόλπου του ἐνέπηξεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ παρευθὺς ἐξέπνευσεν. Τὴν ἐπομένην εὐρον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Φλωρεντίνης τὴν θραυσθεῖσαν κιθάραν καὶ τὸν Ἑρνέσον νεκρὸν παρ' αὐτήν.

Σ. Φ.

— Ἐν τῷ τοῦ ὑποπρακτωρίου τῶν ἐφημερίδων δένονται βιβλία στερεὰ καὶ εὐθηνά.

— Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των.

Κύριε Συντάκτα.

Παραινῶν ὁ προεδρεύων δικαστῆς Μαρκόπουλος τοὺς κ. κ. Ἐνόρκους ἐπὶ εὐθηνά!! εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἡ Λευκὰς ὀφείλει τὴν ιδιότητα αὐτῆς ὡς πόλις εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον!! Μὲ ὅλην τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἔχομεν σχηματίζει περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ Μαρκοπούλου, ὡς πρὸς τὰς περὶ πόλεων κρίσεις του· τῷ ὑπομιμνήσκομεν ὅτι ἡ Λευκὰς ὑπῆρξε πόλις καὶ πρὶν ἀκόμη συζηθῶσι τὰ κακούργιοδικεῖα ἐν Ἑλλάδι χάρις εἰς τοὺς κατοίκους τῆς καὶ ὅτι εἶναι ἴσως ἡ μόνη πόλις ἐν Ἑλλάδι ἡ ὁποῖα δὲν ἔχει ἔλθει εἰς τρυφερὰς σχέσεις μὲ τὸν δημόσιον πλοῦτον ἵνα καταστή καὶ αὕτη ὡς ἐκεῖναι τῶν πόλεων, αἵτινες εἰσὶν τοιαῦται καὶ ἄνευ κακούργιοδικεῖων· καίτοι παρέχουσα εἰς τὸν δημόσιον ταμεῖον τόσα ὅσα ἐλάττωσι ἐκ τῶν πόλεων ἐκεῖνων. Ταῦτα διὰ ἀκριβόχορον, εἰς δὲ τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ γράψωμεν ὀλίγα καὶ διὰ τινὰς κληρώσεις ἐνόρκων.

Ε Β

ἘΝ ΔΑΚΡΥ ἘΠὶ τοῦ ΤΑΦΟΥ ΚΑΛΛΙΟΓΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗ

Στοῦ τάφου σου τῆ χέρσα γῆ, παράμερα στὴν ἄκρη,
θὰ ρίψω γιὰ χαιρετισμὸ ἕνα θερμὸ μου δάκρυ.
Οἱ κρῖνοι καὶ τὰ λούλουδα στὸ μνήμα σου στρωμένα,
δὲν χύνουν πλέον μυρωδιὰ γιὰτ' εἶναι μαραιμένα.
Μαράθηκαν ὅπως καὶ σὺ μὲ τοῦ Βορῖά το κῦμα,
ποῦ στῆς ζωῆς σου τὴν αὐγῆ σὲ ἔρριψε στὸ μνήμα!
Ἀπέθανες! μὲς τῆ γλυκεῖα τοῦ κόσμου τούτου πλάνη,
τοῦ γάμου σου ἐμαράθθηκε τὸ νυμφικὸ στεφάνι.
Ἄστειρι ἀκατόικητο στὸν δρόμον του σὲ εἶδε
σὲ ζήλευσε! κι' ἀλύπητα ἀπλωσε καὶ σὲ πῆρε.
Οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἐχθάρμοι στὰς λάμψεις του τὰς θείας
σὲ μάγευσεν ἡ αἴγλη του! καὶ θνήσκουσα ἐμειδίας!
Νεκρὰ στοῦ βίου τὴν αὐγῆ καὶ ὅμως ἡ μορφή σου
σκόρπισε τὴν ἀγαθότητα ποῦ δείκνυε ἡ ψυχὴ σου.
Κοιμᾶσαι τὸν αἰώνιον! Ἀνοστεφανωμένη
στὰ ἄχρσα τὰ χεῖλη σου σδυμένο γέλειο μένει.
Εἰς τὸ κρεβάτι τὸ στερνὸ δάκρυα κλάψαις θρήνοι,
πλὴν ἐφυγε διὰ παντός! καὶ λύπην μᾶς ἀφίνει
ὅτι τὸ μνημένο συγγενεῖς μὴν κλαῖτε! ζῆ ἐκεῖνη
στοῦ Παραδείσου τὴν γλυκεῖα τὴν θεία του γαλήνη
καὶ κείθεν ἐν τῆ αἴγλη του, ὅπου τὸ πᾶν θαμβεῖ,
θὰ ἐποπτέυη πάντοτε καὶ θὰ ἀεὶ εὐλογεῖ!